

pustný a zda jsou splněny všechny formální předpoklady pro platné usnášení se o navrženém předmětu schůze věřitelů. Ježto v souzeném případě nejsou splněny tyto předpoklady, nevyhověl konkursní komisař právem návrhu na svolání schůze věřitelů.

Čís. 13592.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Spor bývalého zaměstnance proti bývalému zaměstnavateli o náhradu škody za to, že bývalý zaměstnavatel nedal nebo dal pozdě reference o bývalém zaměstnanci firmám, u nichž se ucházel o místo, nepatří k příslušnosti pracovních soudů.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, R I 577/34.)

Bývalý zaměstnanec domáhal se na bývalé zaměstnavatelce náhrady škody a dovozoval náhradní nárok ze dvou skutečností: Jednak z toho, že v době, když byl u odpůrkyně zaměstnán jako úředník, musil na její přímý rozkaz konati práce nedovolené, ba i zákonem zakázané, které následkem nepřírozeného neklidu, mimořádného nervového napjetí a duševního strachu vyvolaly u něho onemocnění, jež vedlo k předčasné ztrátě výdělečné způsobilosti, a jednak z toho, že v době, kdy již ve službách odpůrkyně nebyl, tato opožděným, nebo chladným vyřizováním, nebo i nevyřizováním dotazů firem, u kterých se o místo ucházel, zavinila, že místo neobdržel. Soud první stolice (krajský soud v M.) žalobu odmítl s odůvodněním, že zažalovaný nárok patří podle §§ 1 a 2 zák. ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. k výlučné příslušnosti soudů pracovních. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále po zákonu jednal, nehledě k použitému důvodu odmítnutí. Důvody: Odmítnutí žaloby stalo se neprávem. Soudu procesnímu lze dáti za pravdu, že zažalovaný nárok, pokud se opírá o prvou skutečnost, patří k výlučné příslušnosti pracovních soudů, poněvadž jde o nárok prýstící z poměru služebního za jeho trvání, o nároku, pokud je založen na skutečnosti druhé, to však říci nelze, poněvadž nárok ten je odvozován z jednání odpůrkyně, která toto předsevzala v době, když byl služební poměr mezi stranami již rozvázan, a takovéto nároky před pracovní soudy nepatří. To plyne z ustanovení §§ 1 a 2 uvedeného zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Žaloba neuplatňuje náhradní nárok z poměru pracovního (§ 2 písm. c) zák. čís. 131/1931 sb. z. a n.), pokud uvádí, že úředníci žalované firmy v době, kdy žalobce již nebyl v jejích službách, opožděným nebo chladným vyřizováním nebo i nevyřizováním dotazů firem, u kterých se žalobce ucházel o místo, zavinili, že místo neobdržel. Neboť žalobce domáhá se tu náhrady škody za to, že žalovaná nedala nebo dala pozdě o něm reference firmám, u nichž se ucházel o místo. Nejde tu o škodu

z porušení smlouvy služební nebo pracovní a tudíž o škodu odvozovanou právně nebo fakticky z obsahu pracovního poměru, jak by bylo třeba, by založena byla příslušnost pracovního soudu podle §§ 1 a 2 písm. c) zák. čís. 131/1931. Ani o příslušnosti podle § 2 písm. d) cit. zák. nelze mluvit, neboť žalobce nedomáhá se ani vydání vysvědčení nebo vydání určitého jeho obsahu a povinnost k příznivému a rychlému vyřízení informačních poptávek p o u k o n ě n í služebního neb pracovního poměru, pokud se týče k vyřízení takových dotazů vůbec, nelze zřejmě opírat o služební smlouvu již uhaslou.

Čís. 13593.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

Označují-li se výrazem »Redis« péra s ohnutou špičkou, určená výlučně pro ozdobné písmo, b e z o h l e d u n a j e j i c h p ů v o d, nelze spatřovati jednání, přičící se dobrým mravům soutěže, v tom, že obchodník nedal prostému zákazníkovi, žádajícímu péra redisová, právě péra pocházející od firmy, pro niž byla zapsána ochranná známka »Redis«, nýbrž jiná péra podobného druhu, a že ho na to neupozornil.

(Rozh. ze dne 1. června 1934, Rv I 571/33.)

Žalující berlínská firma domáhala se na žalované plzeňské firmě, by bylo uznáno právem, že žalovaná jest povinna zdržeti se při prodeji psacích potřeb, jež nepocházejí z podniku žalobkyně, užívání pro žalobkyni chráněného označení »Redis«. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z t ě c h t o d ů v o d ů: Žaloba ve zjištěném a vlastně nesporném vydání per cizí provenience na objednávku per redisových v závodě žalované strany shledává nekalou soutěž podle §§ 1, 4 a 11 zák. proti n. s., protože jde prý o nesprávné označení původu a o zneužití zvláštního označení žalující strany, která toto označení po právu užívá a protože se přičí dobrým mravům soutěže, byla-li poslu žádajícímu redisová péra vydána péra značky »Resisto Massag«, aniž byl upozorněn na to, že žalovaná péra »Redis« nevede. O nekalé soutěži podle § 4 nemůže býti vůbec řeči, neboť paragraf ten má na mysli jen nesprávné označování geografického původu zboží, o něž tu nejde. Ani § 11 nelze použít, poněvadž odst. (3), který by snad mohl přijíti v úvahu, předpokládá, že dotyčné zvláštní zevnější zařízení podniku, v souzeném případě tedy registrovaná známka »Redis« sloužící k označení vyráběných per, je pro žalující stranu v zákaznických kruzích příznačná, což žalující strana vůbec ani netvrdí, ba v protokole ze dne 24. září 1931 dokonce výslovně tvrdí, že jest nerozhodné, jak žáci a kupitelé otázku tu posuzují, ježto jest jen rozhodné, že žalovaný jest velkoobchodníkem a byl vícekrát na ochrannou známku žalobkyně upozorněn. Zbýval by tudíž § 1 zák. proti n. s., ale jen v tom případě, kdyby bvlo lze kvalifikovati pozastavené jednání žalované strany jako přičící se dobrým mravům soutěže. V tom ohledu však odvolací soud vzhledem na skutková zjištění prvního soudu, jež podle § 498 c. ř. s. běře za podklad i pro vlastní rozhodnutí, souhlasí s právním názorem soudu první stolice, že